

L'ALTRA MIRADA

BANANENFLANKE

La remuntada del Werder Bremen

Tot just encaixar un 6-0 a Múnic en la primera jornada de la Bundesliga, el porter del Werder Bremen, Felix Wiedwald, va rebre un altre cop en directe a la televisió pública alemanya. “¿Comença la lluita per la permanència?”, li van preguntar. Feia una setmana que el seu equip havia caigut eliminat de la Copa alemanya a la primera ronda per un equip de Tercera i la moral dels hanseàtics estava per terra. A la quarta jornada, amb l'equip irremediablement cuer, l'entrenador, Víktor Skripnik, va ser destituït i rellevat pel tècnic del filial, Alexander Nouri. Més de vuit mesos després, el Bremen somia a classificar-se per a Europa després de set llargs anys d'abstinença continental, tot i que precisament aquesta jornada ha posat fi a una ratxa d'onze partits invicte (que incloïa nou victòries) en perdre a Colònia (4-3).

En tot cas el Werder Bremen ha materialitzat la remuntada de la temporada a Alemanya. Els seus paràmetres a la segona volta han estat just per sota del campió Bayern. A mitjans de febrer encara ocupava l'antepenúltima posició. Ara esgotarà les seves opcions per entrar en l'Europa League en les dues últimes jornades. La satisfacció és tan gran que el Werder prepara un nou contracte a Nouri, l'únic canvi dels nou que hi ha hagut a la banqueta en els 18 clubs de la Bundesliga que realment ha funcionat. L'entrenador del planter, de 37 anys, també representa l'èxit d'una tendència: quan s'ha d'arribar a una solució d'emergència, res menys arriscat que fer pujar el preparador del filial. Així s'han fet un nom en les banquetes de la Bundesliga Thomas Tuchel –que va pujar al primer equip del Magúncia des dels juvenils–, Julian Nagelsmann (Hoffenheim), Pál Dárdai (Hertha), Christian Streich (Friburg), Martin Schmidt (Magúncia) o André Schubert (ex-Gladbach). Esclar que també hi ha hagut tècnics ascendits del planter que no han reeixit, com el mateix Skripnik o Ismaïl (Wolfsburg), aquesta temporada o en anteriors, com Zinnbauer (Hamburg) o Kramny (Stuttgart).

Nouri ha sabut corregir el rumb del Bremen: ha donat estabilitat a la defensa, ha muntat un mig del camp, al voltant del danès Delaney, molt compacte i amb progressió a la zona de remat, i ha potenciat el talent goleador de Kruse. L'històric Werder torna a somiar. I paral·lelament el germanoiranià Nouri ha sigut aplaudit també fora del camp: ha criticat la política migratòria de Donald Trump i els populistes de dretes alemanys d'Alternativa per a Alemanya (AfD). “No tinc res en contra de la paraula Europa. No soc l'AfD”, ha ironitzat sobre les noves ambicions d'un club que just ahir va commemorar els 25 anys del seu únic títol europeu: la Recopa del 92. —

ISAAC LLUCH
PERIODISTA

Neboda de Nemesi Ponsati, la Roser va entrar al CN Barcelona el 1939 amb 9 anys. FRANCESC MELCIÓN

ROGER REQUENA
BARCELONA

Una revolucionària que només volia nedar

“Què m'ha aportat nedar? La piscina ha sigut el meu refugi des de petita, i la natació ha sigut una manera de viure més feliç”. Qui parla és la Roser Ponsati, una dona a qui l'edat (86 anys) no ha restat lucidesa mental ni vitalitat, i que és molt més que la sòcia número 2 del Club Natació Barcelona, on encara neda tres dies per setmana. Darrere d'ella hi ha una vida plena de reivindicacions a favor de la democràcia, els drets esportius i civils de les dones i la constant voluntat de millorar el seu entorn. És tota una institució en un club on va entrar el 1939, amb només 9 anys. “Aleshores, només podien ser sòcies les noies que tenien algun títol”, lamenta: “Pagava cinc pessetes a l'any. Em van donar el carnet de sòcia 50, però amb les altres 49 gairebé ni ens veïem, ja que érem discretes i estàvem repartides entre 4.000 homes”.

Un campionat de Catalunya de crol (el primer de diversos títols durant la seva joventut) li va obrir les portes al CNB, on acumula 77 anys d'antiguitat. En aquest temps ha aconseguit diversos campionats, sobretot en l'etapa de màsters, però n'hi ha un del qual està especialment orgullosa: amb tres companyes del club va assolir un rècord de Catalunya el 2013, en fer la marca més baixa (5:43.44) en els relleus 4x50 metres lliure, en què l'edat de totes quatre sumava 320 anys.

La piscina ha marcat la seva vida, malgrat que la va haver de deixar uns

anys. Primer, per problemes de cor; després, per la mort del seu pare, cosa que la va obligar a fer-se càrrec del negoci familiar, un forn al carrer del Carme. En l'època del racionament, va haver de fer d'empresària en un negoci, el de l'alimentació, vital. Quan va poder, però, va escapar-se a practicar diferents esports com l'esquí, el tenis, el submarinisme o l'alpinisme. Una afició, aquesta última, que compartia amb el seu marit.

Roser Pontani fa 77 anys que neda al CN Barcelona, on és tota una institució

L'esperit amateur de l'esport l'havia heretat del seu oncle, Nemesi Ponsati, una personalitat fonamental en la història del CNB i de les federacions catalanes de natació i d'atletisme, que va presidir. “Va entrenar centenars de joves i va fer que el CNB fos molt bo en atletisme. Li van dir que posarien el seu nom a l'Estadi Olímpic, però finalment es van treure de la màniga el de Lluís Companys, que no tenia cap vinculació amb l'esport, i a ell li van posar una placa”, recorda. Com el seu oncle, ella defensa l'esport com un element de formació i d'integració, amb compromís i constància, uns valors que va aplicar en les diferents escoles amb les quals va treballar un cop va deixar

el forn, amb 46 anys, per estudiar per ser treballadora social.

Cul inquiet en l'esport i en la vida, encara segueix vinculada a associacions en defensa del barri on viu, Sant Gervasi, i en la defensa de les dones. De fet, ella va ser l'única dona impulsora del referèndum que va permetre que el 1985 les dones poguessin assistir a les assemblees i tenir vot al CN Barcelona. “Pagava igual que el meu home, però no tenia els mateixos drets, era vergonyós. Vaig anar a la ràdio, a la televisió i vaig trucar a tothom perquè vingués a votar que sí”. Va aconseguir que uns 1.100 socis hi votessin a favor i guanyessin els 700 que van votar-hi en contra. Un d'aquests, també soci veterà, la saluda mentre es fa l'entrevista: “La gran Ponsati!”, exclama. La Roser recorda per què molts homes van votar en contra de la seva petició: “Venien molts homes grans que deixaven la senyora a casa i passaven pels banys de Sant Sebastià, on venien a totes les vedets i estrelles del Paral·lel. Si les dones entraven, els vigilarien”. L'entrada d'un gran nombre de dones el 1985 va ajudar a sanejar el club econòmicament.

El seu esperit reivindicatiu encara perdura. “Falten veus reivindicatives. A les reunions de dones on vaig no venen noies joves, s'han acomodat. Ni les meves filles reivindiquen ja”, exposa. Li és igual ficar-se en “merders” si la causa és justa. Ara lamenta algunes tradicions perdudes al club i, sobretot, que a cap dels seus nets l'hagi enamorat la piscina com a ella. —